

Hồi kết

Chính tà đại hội tại Ly Biệt Câu

Trong thất Lô cốc!

Dưới ánh nắng chói chang, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm vây quanh hai cao thủ tuổi tác chênh lệch và cao thấp khác nhau nhưng đều võ công tuyệt thế.

Sau cùng, Hoạt Diêm Vương La Tu buông tiếng quát trầm, xoay người xấn tới, tả chưởng với chiêu Vũ Đả Tàn Hà (mưa đánh lá sen), hữu chưởng với chiêu Khoá Mã Dương Tiên (cưỡi ngựa vung roi), một chiêu hai thức nhanh như chớp bổ xuống đỉnh đầu Âu Dương Thu.

Trận đấu này không chỉ vì thù mà còn vì bảo kiếm, lão quyết thủ thắng nội trong mười chiêu, vừa xuất thủ đã tung ra tuyệt chiêu trong Hàm âm Chưởng.

Âu Dương Thu quyết tâm đánh bại đối phương sau đó buộc đối phương nói ra những điều thắc mắc trong lòng nên vừa xuất thủ cũng thi triển ngay Càn Khôn Nhất Khí Chưởng.

Chỉ thấy chàng chân phải lùi nửa bước, người thụp xuống, hai tay đưa lên ngang ngực, thủ thế sẵn sàng ứng địch.

- Rõ là tiểu tử ngươi tự tìm lấy cái chết...

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa nghĩ đến đó, Âu Dương Thu đã tay trái thi triển chiêu Tuyệt Ứng Lam Quan tay phải chiêu Thiên Vương Thác Tháp, cũng là một chiêu hai thức, ngạnh tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng vang rền, bốn chưởng chạm nhau, kinh phong xô giạt, bóng người vừa xấp vào đã nhanh chóng tách ra.

Trong quần hào hiện diện, những người chưa biết công lực hai người tương đương nhau, không ai giành được ưu thế.

Hoạt Diêm Vương La Tu tự biết Hàm âm Chưởng của mình đã gặp khắc tinh nên ngầm vận thêm ba thành công lực nữa.

Ngay khi hai người vừa tách ra, lão chững thế quay người, song chưởng với chiêu Hồ Tôn Khỉ Hiến Quả tổng thẳng vào ngực Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu lần này không nghênh tiếp mà thi triển chiêu Thôi Sơn Điền Hải khiến Hoạt Diêm Vương La Tu không đoán ra được là hư là thực và trong khoảnh khắc

ấy, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn đã thi triển, người như cơn lốc chui qua dưới nách của Hoạt Diêm Vương La Tu ra sau lưng.

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa thấy không ổn, vội thu song chưởng về, người chỉ quay được nửa vòng, chợt cảm thấy mạn sườn đau nhói, giật mình cả kinh, vội tung mình lui ra sau.

Chỉ thấy Âu Dương Thu khí định thần nhàn đứng yên, ung dung nói:

- Lão đã bại một chiêu rồi!

Hoạt Diêm Vương La Tu cúi nhìn xuống, áo chẽ mạn sườn đã rách một đường dài hơn ba tấc, máu tươi rỉ ra nhưng chỉ thọ thương da thịt mà thôi.

Lão nằm mơ cũng chẳng ngờ mới hai chiêu đã thua thiệt, bất giác lửa giận bùng lên, gương mặt dài co rúm hết sức kỳ khôi, vừa lại định tung mình lao tới...

Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:

- A Di Đà Phật! Hai chiêu đã qua, La thí chủ đã bại một chiêu, âu Dương tiểu thí chủ có gì xin hỏi!

Quần hào liền tức vỗ tay và hoan hô náo nhiệt.

Hoạt Diêm Vương La Tu không sao chối bỏ được sự thật, đành nén giận nói:

- Lão phu nhìn nhận đã thua người một chiêu, người hỏi đi!

- Phải chăng chính lão đã đả thương và gây ra cái chết cho gia mẫu?

- Chính lão phu!

- Vì lẽ gì?

- Tranh giành Hàn Mai Kiếm!

Âu Dương Thu đau lòng rướm nước mắt, phẫn khích hỏi tiếp:

- Tàn sát cả nhà âu Dương mỗi phải chăng là Ngụy Minh Viễn với Hồ Chân Sơn và do người sai khiến?

- Chính lão phu đã sai khiến họ!

- Vì sao?

Hoạt Diêm Vương La Tu bỗng mặt lộ vẻ buồn khôn tả, như không muốn trả lời câu hỏi ấy, nhưng rồi mắt ánh lên nói:

- Để tiết mỗi hận bị cướp đoạt tình yêu!

Vậy là đã rõ, Âu Dương Thu đứng trước kẻ thù giết mẹ và huỷ nhà, lửa hận ngập lòng, cao giọng nói:

- Thù giết mẹ và huỷ nhà bất cộng đới thiên!

Đoạn liền vận hết mười hai thành công lực. Phải biết Âu Dương Thu quét trúng một chỉ vào mạn sườn Hoạt Diêm Vương La Tu là nhờ thân pháp nhanh nhẹn, nếu như đối

chọi thẳng thừng, Hoạt Diêm Vương La Tu với mấy mươi năm công lực tuy chưa chắc thắng nổi chàng nhưng cũng không đến nỗi thua như vậy.

Âu Dương Thu sau một chiêu ngạnh tiếp đã tự rõ trong lòng nhưng lần thứ nhì xuất thủ chàng phải bằng vào chân công thực lực quyết sinh tử với Hoạt Diêm Vương La Tu.

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy đã tự nhận thua một chiêu, trả lời những câu hỏi của đối phương nhưng tình thế trước mắt nếu không phân ra một mất một còn, vấn đề khó thể kết thúc, nên cũng thăm vận công lực, chuẩn bị trong tám chiêu lấy mạng Âu Dương Thu.

Trong đấu trường, hai cao thủ tuyệt đỉnh đứng gườm nhau, ánh mắt hệt như bốn luồng điện, quần hào xung quanh thấy đều ngưng thần theo dõi bước tiếp theo của cuộc chiến.

Bầu không khí tưởng chừng như cô đặc, ngọt ngào đến mức khiến người cảm thấy tử thần sắp đến.

Bỗng, Hoạt Diêm Vương La Tu người thụp xuống một chút, hai chân lún xuống đất một phân, xương cốt khắp người kêu răng rắc, chiếc áo xám trên mình cũng căng phồng lên.

- Ô! Hàm âm Khí Công! Âu Dương thiếu hiệp hãy cẩn thật!

Tư Mã Thiên Như kinh hãi cất tiếng kêu, người cũng bất giác tiến tới hai bước.

Tiểu Thúy cũng lớn tiếng nói:

- Sư huynh, hãy dùng Huyền Môn Tâm Pháp đối phó.

Thật ra Âu Dương Thu đã đoán biết trước, Hoạt Diêm Vương La Tu không xuất thủ hẳn là đang vận công lực độc địa gì đó nên sớm đã vận Huyền Môn Tâm Pháp ra khắp người, bảo vệ các yếu huyệt, có điều là Huyền Môn Tâm Pháp này không giống Hàm âm Khí Công nên kẻ khác khó thể nhận ra.

Bỗng Âu Dương Thu quát to:

- Lão tặc, nạp mạng đây!

Đồng thời người lao tới như tia chớp, ba chiêu tuyệt học liên tiếp vung ra, chỉ thấy bóng chưởng rợp trời, như bài sơn đảo hải phủ chụp xuống.

Hoạt Diêm Vương La Tu dĩ nhiên đâu chịu kém, ba tuyệt chiêu Hàn Mai Thi Nhị, Hàn Phong Lẫm Lẫm và Hàn Nhạn Phi Lai liên hoàn tung ra đón tiếp.

Ngay tức khắc, quanh đấu trường mười mấy trượng kinh phong cuộn cuộn, cát đá tung bay.

Bỗng, lại một tiếng quát vang, hai bóng người tách ra, trong chớp mắt hai người đã giao thủ ba chiêu, quần hào thấy đều kinh tâm động phách.

Xem ra trong ba chiêu hai người lại bắt phân thắng bại, thật ra Hoạt Diêm Vương La Tu đã bị Âu Dương Thu điểm trúng một chỉ vào huyệt Khí Môn, tuy không gây ra ngoại

thương nhưng nội thương chẳng nhẹ, có điều lão ma đầu công lực thâm hậu, kẻ khác khó thể nhận thấy được.

Phải biết Hàm âm Khí Công và Hàm âm Chưởng đều là tuyệt học Tây Vực, nhất là âm Hàn Khí Công cũng như Kim Chung Trảo và Thiết Bối Sam, có công dụng đao kiếm bất xâm và phản chấn khiến địch thủ thọ thương nhưng lão đã gặp khắc tinh nên khó thể phát sinh tác dụng.

Hoạt Diêm Vương La Tu sau khi trúng chỉ lui ra, lòng hết sức kinh hãi, biết hôm nay khó thể an toàn rút lui, chỉ bằng liều mạng quyết Chiến may ra...

Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng tuyên phạt hiệu:

- A Di Đà Phật! Hai vị thí chủ đã qua ba chiêu nữa, La thí chủ...

Lão hòa thượng nhãn lực hơn người, lẽ nào không thấy Hoạt Diêm Vương La Tu trúng chỉ lần nữa nhưng chưa kịp dứt lời, Hoạt Diêm Vương La Tu đã giận dữ quát:

- Lão phu thí mạng với ngươi!

Rồi thì vang lên một tiếng bùng rền rĩ, cuồng phong xoáy tít, cát bụi mịt mù, hai bóng người cùng bật ra xa hơn trượng.

- Sáu chiêu đã qua!

Hoạt Diêm Vương La Tu ngã ngời trên đất hai mắt đờ đẫn, khoe môi rỉ máu, không đứng lên được nữa, hiển nhiên đã thọ thương không nhẹ.

Âu Dương Thu hai mắt đỏ quạch, trán đầm mồ hôi, cắn răng đứng phất dậy, tung mình lao tới, một chưởng bổ xuống huyết Thiên Linh Cái của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe tiếng trong trẻo hét to:

- Hãy giết La Vững Cơ này đi!

Tiếp theo, một bóng đỏ lướt nhanh đến đứng cản trước mặt Hoạt Diêm Vương La Tu.

Âu Dương Thu lòng rung động, rút tay về và lùi sau hai bước, mắt nhìn La Vững Cơ mặt đầy đau khổ, u oán và khẩn cầu, nhất thời đứng ngây không biết phải xử trí thế nào.

Chàng đã mê lòng, La Vững Cơ là ân nhân cứu mạng của chàng, làm sao thể nhẫn tâm hạ thủ khiến nàng đau khổ đoạn trường?

La Vững Cơ thấy Âu Dương Thu đã thu chưởng về và đang do dự, bèn quay người gọi:

- Phụ thân!

Rồi bật khóc sụt mướt, đây là ân oán tình thù liên quan tới hai đời, quần hào hiện diện không tiện xen vào.

Hoạt Diêm Vương La Tu hít sâu một hơi chân khí, cố nén huyết khí sôi sục trong lồng ngực, đưa mắt nhìn con gái, run giọng nói:

- Cơ nhi, hãy ngồi xuống đây!

Giọng nói hết sức dịu dàng trìu mến và ngập đầy tình thương yêu.

La Võng Cơ trước nay thiếu thốn tình thương của phụ thân, bất giác lòng xao động mạnh, nước mắt nhạt nhòa, chỉ thấy trong đôi mắt xanh của phụ thân rục lên ánh sáng kỳ lạ.

Nàng ngồi xồm xuống, bi thương nói:

- Phụ thân...

Hoạt Diêm Vương La Tu nắm tay nàng tiếp lời:

- Cơ nhi, phụ thân ngũ tạng đã ly vị, không thể sống được nữa rồi.

Nhưng trước khi chết, phụ thân phải nói rõ với ngươi một việc, ngươi có thể lượng thứ cho phụ thân...

Nói đến đó, trong miệng ứa máu không sao nói tiếp được nữa.

La Võng Cơ nhào vào lòng phụ thân khóc gào lên:

- Phụ thân đâu có lỗi lầm, có gì cứ nói với nữ nhi...

Vô Ưu thượng nhân với Tuệ Giác đại sư lúc này đã đi đến bên, La Võng Cơ ngẩng lên nhìn sư phụ van xin:

- Sư phụ, hãy cứu gia phụ với!

Vô Ưu thượng nhân thở dài!

- Sư phụ đành chịu bó tay, viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cuối cùng đã cho con uống rồi!

Hoạt Diêm Vương La Tu từ từ mở đôi mắt đờ đẫn ra, nói tiếp:

- Cơ nhi, phụ mẫu thân sinh của ngươi là Hàn Mai Kiếm Mộ Dung Quân và Cửu Thiên Ma âm Thường Tổ Tổ... Hai người với ta cùng là đệ tử Hàn Mai Cung, chỉ vì quá tham lam, định luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ nên mới... Hàn Mai Bí Kíp ghi chép võ công đệ nhất thiên hạ lại ở trên lòng bàn tay của ngươi và trên chuôi hàn Mai Kiếm... Nào ngờ song thân của ngươi sớm đã phát giác ý đồ của ta, đã tặng Hàn Mai Kiếm cho hai vị sư muội đồng môn... họ chính là mẫu thân của Âu Dương Thu... ta tuy đã... nhưng chưa đoạt được Hàn Mai Kiếm...

Hoạt Diêm Vương La Tu nói tới đó đã đuối sức, ngưng chốc lát mới gắng gượng nói tiếp:

- Song thân ngươi đã bị Đại Nguyên giáo bắt giữ... vì muốn đoạt lấy Hàn Mai Kiếm... không rõ sống chết... Ta thật hổ thẹn với đồng môn... hai tay đầy máu tanh... Cơ nhi, ngươi có yêu Âu Dương Thu không?

La Võng Cơ gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.

Hoạt Diêm Vương La Tu cười áo nảo:

- Vậy thì ngươi hãy làm vợ y đi, ta đi...

Bỗng ngưng lời, há to miệng, cả máu lẫn lưỡi phún ra, hai chân duỗi thẳng, trút hơi thở cuối cùng.

Tuệ Giác đại sư tuyên phạt hiệu:

- La thí chủ đã cắn lưỡi tự tuyệt, cô nương đừng đau buồn nữa.

La Vồng Cơ từ từ đặt thi thể phụ thân xuống, lòng ngổn ngang trăm mối, nhất thời đứng thừ ra như kẻ mất hồn.

Âu Dương Thu vốn là người tâm tính hiền từ, tuy Hoạt Diêm Vương La Tu là kẻ thù giết mẹ hủy nhà nhưng sau cùng lương tâm đã trở dậy, chẳng những nói ra những điều bí mật mà còn cắn lưỡi tự tuyệt nên chàng những lòng căm thù tiêu tan mà vốn cảm thất xót xa vo van Tuệ Giác đại sư lại tuyên phạt hiệu nói:

- Âu Dương tiểu thí chủ, lão nạp trả lại bảo kiếm đây!

Âu Dương Thu đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm và nói:

- Đa tạ đại sư đã chủ trì công đạo!

Tuệ Giác đại sư mắt rực thần quang nhìn Âu Dương Thu, nghiêm mặt nói với giọng bi tráng:

- Tiểu thí chủ thân hoài tuyệt kỹ, thật là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Nay với thanh kiếm này sẽ có được bí kíp và luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, nhưng xin tiểu thí chủ khắc ghi một lời của lão nạp, hãy luôn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, có thể tha thứ được thì nên tha thứ cho người.

Âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ:

- Văn bối xin kính cẩn tuân theo những lời vàng ngọc của đại sư, nếu quả có được bí kíp, luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, văn bối nhất định sẽ vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, sẵn sàng hy sinh vì chúng sinh thiên hạ.

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tuệ Giác đại sư chấp tay trước ngực lui ra.

Âu Dương Thu đi đến trước mặt La Vồng Cơ nói:

- La tỷ tỷ, tiểu đệ giúp tỷ tỷ mai táng lão nhân gia, việc này...

Chàng biết La Vồng Cơ đã rõ hết sự thật, lúc này nói nhiều cũng vô ích nên đã bỏ dỡ câu nói.

La Vồng Cơ gật đầu, bèn cùng Âu Dương Thu đào một hố sâu ngay cạnh đó mai táng thi thể của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Thế là, vị bá chủ của một vùng này đã vùi thây chôn hoang sơn, từ đây vĩnh viễn từ giả cõi đời và Hải Long hội từng gây nhiều tội ác cũng từ đây tan rã, trở thành một trang sử trong võ lâm.

việc mai táng Hoạt Diêm Vương La Tu đã xong, sáu vị nghĩa huynh của Âu Dương Thu với hai tỷ muội họ Nghiêm đi đến chúc mừng Âu Dương Thu, hơn hai trăm hào kiệt cũng vỗ tay reo mừng vang dội.

Tuệ Giác đại sư đi đến trước mặt Âu Dương Thu, vẻ trang nghiêm nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp phen này rời Tung Sơn vốn là muốn đích thân điều tra lệnh tôn Âu Dương đại hiệp thật ra còn sống hay đã chết, chẳng ngờ lại gặp tiểu thí chủ tại đây, tiểu thí chủ có thể cho biết rõ hay không?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn tóm tắt kể lại bắt đầu từ lúc được phụ thân công trốn ra Thất Lạc cốc, sau đó phụ thân đã chết và mất tích ra sao, cùng với cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi và lão bà què chân, sau cùng nói thêm:

- Theo văn bối suy đoán thì gia phụ chưa chết, hiện có lẽ ở trong Ma Thiết cung, xong việc ở đây, văn bối sẽ đến ngay Đại Tuyết Sơn tìm kiếm Ma Thiết cung để chứng thực chuyện ấy.

Tuệ Giác đại sư trầm ngâm:

- Vậy là đệ tử các môn phái bị chết trong Thất Lạc cốc hẳn đều là do người của Ma Thiết cung gây ra, giờ Huyền Đô cung chủ Lệnh Hồ Cao đã ước hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn...

Âu Dương Thu sực nhớ một điều, tiếp lời:

- Nghe nói Đại Nguyên giáo sẽ đại cử phát động trong một ngày gần đây, chẳng hay đại sư đã được tin chưa?

Tuệ Giác đại sư thoáng biến sắc mặt:

- Tiểu thí chủ từ đâu mà có tin ấy vậy?

- Văn bối nghe được từ...

Âu Dương Thu sực nhớ phải giữ bí mật cho Tư Đồ Thuần bèn nói dối:

- Từ lời đồn đại trên giang hồ.

Quần hào nghe vậy thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra nói:

- Mọi việc ở đây đã xong, chúng ta đi thôi!

Quần hào thấy đều nhất trí, thế là rầm rộ đi ra ngoài Thất Lạc cốc.

Tuệ Giác đại sư chỉ vi đang ở ngoài cửa ma cung, nếu bàn tính đại sự e khó khỏi bị tiết lộ nên mới bảo quần hào rời khỏi.

Quần hào rời khỏi Thất Lạc cốc, rẽ vào một sơn cốc khác, Tuệ Giác đại sư mới bảo mọi người dừng lại, cao giọng nói:

- Nay tà giáo nổi dậy với mưu đồ nhiễu loạn, phạm là người võ lâm đều phải có trách nhiệm trừ gian diệt ác, cứu giúp chúng sinh. Chư vị thí chủ nếu tán thành lời nói

của lão nạp, xin hãy đến hội tụ trước Đại Tuyền Sơn trong vòng một tháng, giờ thì lão nạp với sư đệ Liễu Minh, Vô Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân phải đi trước một bước.

Quần hào hai tỉnh Vân Quý bời cảm kích nghĩa cử cứu mạng của Âu Dương Thu, lúc này chàng nói gì mọi người nghe nấy, thấy Tuệ Giác đại sư không bảo chàng đi cùng, dĩ nhiên thầy đều ở lại chờ chỉ thị của chàng.

Tuệ Giác đại sư thấy quần hào không ai phản đối bèn cao giọng tuyên phạt hiệu, tung mình lướt đi như một cánh chim đan to lớn, một cái đã ra xa mười mấy trượng. Liễu Minh, Vô Ưu và Thái Hư không ai nói gì, tung mình theo sau.

Âu Dương Thu quét mắt nhìn quần hào, thấy đều với ánh mắt chờ đợi nhìn chàng, hết sức cảm động nói:

- Tại hạ là mạt học hậu bối, được các vị quý mến không chê, tại hạ hết sức lấy làm vinh hạnh. Nhưng tại hạ tự biết mình tuổi trẻ khí thịnh, tài năng kém cỏi, võ công tầm thường, thật khó thể lãnh đạo quần hào. Hiện Đại Nguyên giáo mưu đồ đại sự, theo như tại hạ biết, giáo ấy cao thủ rất đông đảo, chỉ với bốn cung chủ trong năm cung đã biết, võ công và cơ trí chẳng phải tầm thường và giáo chủ chưa từng lộ diện hẳn là một ma đầu tài nghệ cao siêu khôn lường...

Chàng bỗng ngưng lời, quét mắt nhìn quần hào, tất cả đều ngưng thần lắng nghe, bèn nói tiếp:

- Tục ngữ có câu: người không đầu chẳng đi, chim không cánh chẳng bay, chúng ta đã muốn cử đại diện diệt ác, xin các vị hãy cùng đề cử một vị đức cao vọng trọng, văn võ kiêm toàn để lãnh đạo, tại hạ sẵn sàng nghe lệnh chỉ huy, dù xông pha rừng đao núi kiếm cũng chẳng từ nan.

Tuổi trẻ như chàng mà lại có thể thốt ra những lời nói khẳng khái lỗi lạc và rất có đạo lý như vậy khiến quần hào hết sức cảm phục.

Hơn nữa, vừa rồi mọi người đã tận mắt chứng kiến cuộc chiến sinh tử giữa chàng với Hoạt Diêm Vương La Tu, chứng tỏ chàng là người văn võ song toàn và tiền đồ vô hạn, xứng đáng là người lãnh đạo hơn hết, huống hồ quần hào đã nài trước rồi.

Quần hào hiện diện tuy có hơn hai trăm người nhưng tự hỏi luận về tài ai nói được những lời đầy đạo lý như chàng, luận về võ công ai có thể chỉ trong sáu chiêu đánh bại được Hoạt Diêm Vương La Tu?

Thế nên, Âu Dương Thu vừa dứt lời, quần hào cơ hồ cùng lúc lớn tiếng nói:

- Chúng tôi sẵn sàng tuân lệnh âu Dương thiếu hiệp, nếu có ai ba lòng hai ý trời tru đất diệt!

Hào tình ngút mây, hồi âm vang vọng trong sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.

Âu Dương Thu tuy thấy quần hào đều nhất trí phục tùng mình nhưng nghĩ mình tuổi quá trẻ, vẫn còn do dự, vừa định khước từ bỗng nghe có tiếng người lớn tiếng nói:

- Nếu Âu Dương thiếu hiệp không chịu lãnh đạo chúng tôi, mọi người đành phải đường ai nấy đi, giải tán ngay bây giờ.

Trưởng tôn Sở tiến tới mấy bước nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, đáng anh hùng xưa nay không kể già trẻ, mọi người đã mong muốn, thiếu hiệp nên nhận lời đi thôi!

Vương Đại Niên cũng vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Âu Dương lão đệ nếu không nhận lời, Vương Đại Niên này sẽ...

Chưa dứt lời đã giơ tay lên vỗ xuống huyết Thiên Linh Cái của mình.

Âu Dương Thu cả kinh, vội lướt đến nắm cổ tay y giữ lại nói:

- Vương huynh hà tất phải vậy? Thôi thì tại hạ đành gắng sức gánh nhận trọng trách vậy.

Mọi người thấy hành động của Vương Đại Niên đã phát sinh tác dụng, bất giác lại cất tiếng reo mừng vang vọng sơn cốc.

Âu Dương Thu chờ tiếng reo mừng của quần hào lắng dịu, bỏ tay Vương Đại Niên ra, cao giọng nói:

- Được chư vị hậu ái như vậy, tại hạ đành phải mạn phép. Hiện nay cách ngày hẹn của Tuệ Giác đại sư hãy còn một tháng, từ đây đến Đại Tuyết Sơn chỉ cần mười ngày, chỉ bằng chúng ta tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh để dưỡng sức nửa tháng rồi hăng lên đường, các vị cao kiến thế nào?

Quần hào đồng thanh tán thành. Thế là, Âu Dương Thu cùng hơn hai trăm hào kiệt võ lâm rầm rộ tiến bước, tìm một sơn cốc khó phát hiện cất nhà lá ở tạm.

Sáng một hôm, Âu Dương Thu sực nhớ đến lời trần trời của Hoạt Diêm Vương La Tu, bèn lấy Hàn Mai Kiếm ra, quan sát thật kỹ chuôi kiếm màu đen. Chỉ thấy ngoại trừ một bên có khắc hình một thanh Hàn Mai Kiếm giống hệt kiếm thật, không hề có vết tích gì khác.

Chàng thắc mắc thầm nhủ:

- Rõ ràng là La Tu đã nói là Hàn Mai Bí Kíp được giấu ở chuôi kiếm va...

Chàng như chợt hiểu ra vội vã xách Hàn Mai Kiếm chạy nhanh đến nhà ở của các nàng.

Thì ra nam nữ hữu biệt, Âu Dương Thu đã sắp xếp cho La Vỹ Cơ, Tư Mã Thiển Như, Tiểu Thúy, Nghiêm Phụng Loan, Nghiêm Phụng Hoàng, Tư Đồ Thuần và ba nữ tỳ, tổng cộng chín nàng ở chung trong một gian nhà lá.

Nữ nhi giang hồ thật khác với người thường, chỉ vài ngày chung sống với nhau đã tâm đầu ý hợp, hết sức thân thiết.

Lúc này chín vị cô nương đã chải rửa xong, đang ở trong nhà tán gẫu vui vẻ với nhau, Âu Dương Thu đột ngột xông vào, trong tay lại cầm thanh bảo kiếm sáng lóa, thấy đều hết sức sửng sốt.

Âu Dương Thu quét mắt nhìn các nàng, hỏi hả nói:

- La tử tử, xin hãy ra ngoài, tiểu đệ... có việc quan trọng cần bàn.

La Võng Cơ chỉ cười không đáp và cũng không động đậy.

Âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:

- La tử tử sao vậy?

- Thu đệ tìm ai vậy? Đây đâu có ai họ La?

La Võng Cơ nói xong bật cười khúc khích.

Âu Dương Thu chợt hiểu, đỏ mặt cười nói:

- Không... Tiểu đệ tìm Mộ Dung tử tử...

Bỗng ngưng lời, mặt lộ vẻ buồn bã.

- vậy mới đúng chứ...

La Võng Cơ nói đến đó cũng bỏ dỡ câu nói.

Thì ra từ lúc La Võng Cơ hiểu rõ thân thế, nàng đã đổi lại họ Mộ Dung, chỉ tên là vẫn giữ.

Mộ Dung Võng Cơ thấy Âu Dương Thu đỏ mặt ngưng ngưng, bỏ dỡ câu nói và ra chiều buồn bã, lòng hết sức thắc mắc.

Nàng nào biết Âu Dương Thu khi nhắc đến hai từ Mộ Dung đã nhớ đến Cửu Thiên Ma âm Thường Tổ Tổ đã bị Tiểu Thúy đánh chết trong Huyền Đô cung chính là mẫu thân của Mộ Dung Võng Cơ, nhưng chuyện ấy đến nay vẫn giấu giếm nàng, chàng không buồn sao được?

Đương nhiên, Mộ Dung Võng Cơ đâu hiểu nguyên nhân nên cười nói:

- Thu đệ tìm tử tử có việc phải không?

Âu Dương Thu gật đầu, lui ra khỏi nhà, Mộ Dung Võng Cơ tha thướt theo sau.

Hai người vừa ra khỏi nhà đã nghe các nàng cười âm lên, người một tiếng kể một lời bàn tán xôn xao.

Âu Dương Thu mặt nóng ran, lúng búng nói:

- Mộ Dung tử tử có còn nhớ những lời lão quỷ kia đã nói trước khi chết không?

Mộ Dung Võng Cơ hiểu lầm ý Âu Dương Thu, thẹn thùng quay mặt đi nói:

- Người đã chết rồi, Thu đệ còn mắng nhiếc làm gì? Cho dù ông ấy không nói thì... tử tử cũng là...

Âu Dương Thu nghe lòng ngọt lịm, vờ không hiểu hỏi:

- Là gì vậy?

- Hur quá, không nói nữa đâu!

Mộ Dung Võng Cơ phụng phịu bỏ chạy ra ngoài hàng rào gỗ.

- Mộ Dung tỷ tỷ, khoan đã nào!

Âu Dương Thu vừa gọi vừa đuổi theo, hai người phóng đi một hồi đã xa hơn dặm đường.

Âu Dương Thu khinh công hơn xa Mộ Dung Võng Cơ, chỉ hai ba lượt tung mình đã vượt qua mặt nàng, quay lại nghiêm mặt nói:

- Tỷ tỷ đừng chạy nữa, tiểu đệ có việc cần nói.

Đồng thời hai tay dang ra cản đường Mộ Dung Võng Cơ. Có lẽ đang phóng nhanh không chững người lại kịp, cũng có lẽ cố ý, Mộ Dung Võng Cơ đã đâm sầm vào lòng Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu thừa cơ ôm chặt lấy nàng, một mùi thơm như lan như xạ len vào mũi khiến chàng tâm thần ngây ngất, thừa thắng vào trong lùm cỏ.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hồng lông lông bay lên tận mây xanh.

Không cần nói bằng lời vì đôi môi hai người người đều bị đôi môi đối phương bít chặt. Không cần bày tỏ nỗi lòng vì hai quả tim của họ đã dính chặt vào nhau.

Hồi lâu, Mộ Dung Võng Cơ đẩy nhẹ Âu Dương Thu ra, buông tiếng thở dài nãy nuốt, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má.

Âu Dương Thu hết sức dịu dàng, âu yếm nói:

- Tỷ tỷ khóc đó ư?

Mộ Dung Võng Cơ đưa tay lau nước mắt, u oán nói:

- Thu đệ... có thương yêu tỷ tỷ không?

- Đương nhiên, đó còn phải hỏi? Nhưng sao?

Mộ Dung Võng Cơ bẽn lẽn lặng thinh. Âu Dương Thu mỉm cười:

- Sợ tiểu đệ thay lòng đổi dạ phải không?

Mộ Dung Võng Cơ vẫn không đáp, đánh trống lảng hỏi:

- Thu đệ thật ra tìm tỷ tỷ có việc gì vậy?

Âu Dương Thu cầm lấy Hàn Mai Kiếm bên cạnh, đỡ Mộ Dung Võng Cơ đang nằm nghiêng đứng lên, hai người ngồi ngay lại, sau đó nắm lấy tay nàng, mở lòng bàn tay ra chú mắt nhìn.

Mộ Dung Võng Cơ thấy vậy nghiêm mặt hỏi:

- Thu đệ dựa theo di ngôn của dưỡng phụ tỷ định tìm Hàn Mai Bí Kíp để luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ phải không?

Âu Dương Thu gật đầu, vừa nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay Mộ Dung Vồng Cơ vừa nói:

- Nhưng tiểu đệ chẳng nhìn ra được gì cả!
- Hãy đưa kiếm cho tỳ tỳ xem thử.

Âu Dương Thu trao Hàn Mai Kiếm cho Mộ Dung Vồng Cơ, nàng đón lấy xem hết mặt này đến mặt kia, tay trái trao qua tay phải rồi tay phải lại trao trả tay trái, hồi lâu cũng không phát hiện ra vết tích gì khả nghi.

Nhưng khi nàng trao trả kiếm cho Âu Dương Thu, bỗng cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy khôn tả, bất giác ngạc nhiên chú mắt nhìn, sừng sốt đến mức suýt kêu lên thành tiếng.

Thì ra những vân đen của Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng đã biến mất, chỉ còn lại bảy đóa hoa mai, mỗi đóa hoa mai thoáng hiện một chữ nhỏ như đầu ruồi, ráp lại là Hàn Mai Bí Kíp ở trong đây.

Mộ Dung Vồng Cơ xòe bàn tay ra trước mắt Âu Dương Thu, mừng rỡ khôn xiết nói:
- Thu đệ hãy xem!

Âu Dương Thu lẩm bẫm:

- Hàn Mai Bí Kíp ở trong đây...

Bỗng reo lên:

- Ô! Tiểu đệ hiểu ra rồi! Tỳ tỳ, hãy đi theo tiểu đệ.

Đoạn đứng phắt dậy, nắm tay Mộ Dung Vồng Cơ vội vã phóng đi.

Mộ Dung Vồng Cơ ngơ ngác nói:

- Thật ra việc gì mà lại gấp gáp thế này?
- Tỳ tỳ cứ đi với tiểu đệ đến Thất Lâu cốc rồi hẵng cho tỳ tỳ biết.

Hai người phóng nhanh đi, thoáng chốc đã đến Thất Lâu cốc, bảy chiếc đầu lâu đá đã hiện ra trước mắt.

Âu Dương Thu đưa tay chỉ nói:

- Nếu tiểu đệ đoán không sai, Hàn Mai Bí Kíp hẳn chính là ở trong bảy chiếc đầu lâu đá này.

Mộ Dung Vồng Cơ thoáng chau mày nói:

- Nhưng đá to thế này làm sao có thể...

Âu Dương Thu vung kiếm, tiếng vang hệt như rỗng găm, cười nói:

- Bằng vào thanh kiếm này đây, tỳ tỳ hãy đến đây.

Đoạn sải bước đi đến dưới chiếc đầu lâu đá thứ nhất. Chàng chú mắt nhìn một hồi, vận công vào thân kiếm, vung lên đâm thẳng vào miệng đầu lâu.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, đá trong miệng đầu lâu liền tức vỡ nát, hiện ra một lỗ cỡ miệng chén, thì ra đó chỉ là một mảnh đá chỉ dày mấy tấc nhưng bên trong chẳng có gì cả.

Âu Dương Thu lại đi đến chiếc đầu lâu đá thứ nhì, Mộ Dung Vĩng Cơ cất bước theo sau.

Chỉ chốc lát sau chàng đã đâm thủng miệng năm đầu lâu đá, tìm được một quyển sách da dê, trên bìa có bốn chữ Hàn Mai Bí Kíp đỏ chói.

Hai người mừng rỡ và khích động đến mức không thốt nên lời, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ lại tìm được quyển bí kíp có thể luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ một cách dễ dàng như vậy.

Hai người ngồi xuống ngay bên dưới chiếc đầu lâu đá đã tìm gặp bí kíp, lật bí kíp ra xem. Chỉ thấy bí kíp gồm có ba chương, chương thứ nhất là Hàn Mai âm Công, chương thứ nhì là Hàn Mai Kiếm Pháp, còn chương thứ ba là Hàn Mai Bí Học.

Quyển bí kíp ghi lại võ công đệ nhất thiên hạ xem ra rất đơn giản, chương thứ nhất và chương thứ nhì xem tựa đề là biết nghĩa, còn chương thứ ba toàn là thiên văn, lý số, kỳ môn trận pháp, y thuật và bói toán.

Tuy nhiên, bất luận môn võ học nào trong bí kíp đều hết sức kỳ diệu, chưa từng nghe nói đến trên đời, may nhờ hai người đều có tư chất thượng thừa, xem qua là hiểu ngay.

Âu Dương Thu tay cầm bí kíp đang cùng Mộ Dung Vĩng Cơ cúi đầu chăm chú xem, bỗng nghe tiếng cười lạnh lóe vọng đến, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, thì ra các nàng với Nghiêm Phụng Hoàng dẫn trước đang phóng nhanh đến.

Nghiêm Phụng Hoàng tính tình nghịch liếng thoảng, miệng không tha người, vừa thấy hai người ngồi kề vai nhau, liền cười hóm hỉnh nói:

- Ôi chà! Ra là hai người ở đây, nếu không nhờ Thuần tử thần cơ diệu toán, chúng ta khó mà tìm được.

Âu Dương Thu và Mộ Dung Vĩng Cơ vội đứng lên thi lễ với các nàng.

Nghiêm Phụng Hoàng đưa mắt nhìn quyển bí kíp trên tay Âu Dương Thu, lại với giọng trêu chọc nói:

- À! Có phải Thu ca vừa có được kỳ thư bí kíp gì nên lén lút tới đây với Âu Dương Thu vốn không có ý giấu giếm, bất giác đỏ mặt nói:

- Các vị tử muội đến thật đúng lúc, ta vừa tìm được Hàn Mai Bí Kíp trong có võ công đệ nhất thiên hạ, chúng ta luyện tập mau!

Đoạn giờ quyển bí kíp trong tay lên, các nàng hết sức ngạc nhiên lẫn vui mừng, theo sau Âu Dương Thu chạy về doanh trại.

Trăng sáng sao thưa, vạn vật đều tĩnh lặng.

Giòng nước Lan Thương giang cuộn cuộn chảy xuống phía nam, Đại Tuyết Sơn đắm chìm trong ánh trắng bạc, núi non chập chùng mờ ảo, rừng xanh bát ngát mông lung.

Đây là một đêm yên tĩnh và nên thơ, thế nhưng, trong rừng núi bạt ngàn ấy lại đang nhen nhúm một cuộc chiến khốc liệt hiếm có trong võ lâm.

Ly Biệt Câu! hạp cốc dài thăm thẳm được công nhận là vùng cấm địa võ lâm này hiện đang đông nghịt bóng người trên các ngọn núi xung quanh, vây chặt Ly biệt câu.

Chương môn nhân và đệ tử có địa vị cao của các đại môn phái trong võ lâm đang tụ tập trên khoảng đất bằng ngay trước cửa Ly Biệt Câu, nhân số không dưới ba trăm người.

Thế nhưng, trong Ly Biệt Câu vắng lặng không một bóng người, cảnh tượng ấy khiến cho những hào kiệt võ lâm ở bên ngoài hết sức lầy làm thắc mắc.

Chương môn nhân các phái cùng với ánh mắt chờ đợi nhìn Thiếu Lâm chương môn Tuệ Giác đại sư, nhưng Tuệ Giác đại sư lại chăm chú nhìn về phía con đường dẫn vào Ly Biệt Câu.

Bỗng một đạo nhân áo xanh mặt mày xanh xao nhưng tinh thần quắc thước quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Tuệ Giác đại sư dám quả quyết Linh Nghiêm ẩn Sĩ chắc chắn đến đủ nghẹn không?

Tuệ Giác đại sư quả quyết:

- Kim Hà đạo trưởng hãy yên tâm, lão nạp tin là Linh Nghiêm lão hữu chắc chắn sẽ đến vì việc này quan hệ trọng đại, hơn nữa lại là do lão nạp đích thân thỉnh mời.

Kim Hà đạo trưởng ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Vốn dĩ cõi chuông là cần người buộc chuông, Ly Biệt Câu này đã được các đại môn phái công nhận là cấm địa võ lâm, chúng ta dĩ nhiên không thể phá bỏ... Tuy nhiên, hiện các đại môn phái đã đến đầy đủ, chỉ cần đại sư chịu tuyên bố một tiếng, hủy bỏ vùng cấm địa này là chúng ta có thể hành động ngay.

- Đạo trưởng chớ nóng nảy, hiện quanh Ly Biệt Câu đã giăng bủa thiên la địa võng, còn sợ họ đào thoát hay sao? Chỉ cần chờ Linh Nghiêm ẩn Sĩ đến là lão nạp tức khắc nhờ ông ấy tuyên bố, đó chẳng phải lão nạp sợ gánh lấy trách nhiệm mà quả tình chúng ta không nên...

Tuệ Giác đại sư vừa nói đến đó, bỗng nghe một tiếng huýt dài lãnh lớt, liền cười ha hả nói:

- Linh Nghiêm lão hữu đã đến rồi!

Vừa dứt lời, trong tiếng y phục phát gió, một người trung niên áo lục đầu đội mũ vàng, mặt kiếm mắt sao, mặt như trăng rằm đã đáp xuống hiện trường.

Quần hào hiện diện lập tức phần chấn tinh thần, những người quen biết đều tiến tới ôm quyền thi lễ.

Tuệ Giác đại sư chấp tay trước ngực, cao giọng tuyên phạt hiệu:

- A Di Đà Phật! Linh Nghiêm lão hữu đại giá quang lâm đúng hẹn, lão nạp vô cùng cảm kích.

Người trung niên áo lục ôm quyền đáp lễ một vòng, cười giòn nói:

- Lão phu đã đến muộn một bước, mong các vị chưông môn thứ tội cho!

Đoạn đi đến trước mặt Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Đại sư, mọi sự đã bố trí xong rồi chứ?

Tuệ Giác đại sư gật đầu:

- Chỉ còn chờ lão hữu đến tuyên bố một tiếng nữa thôi!

- Được! Lão phu chủ trì Thiên Hạ Võ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn vì nhất thời thiếu cảnh giác bị ôn Thiên Thành đánh lừa, nay trước các vị đồng đạo võ lâm xin trình trọng tuyên bố, bắt đầu từ đây hủy bỏ Ly Biệt Câu là cấm địa võ lâm. Các vị có hành động gì, xin mời! Thứ cho lão phu không thể tham gia...

Chưa dứt lời, người đã như cách chim to lướt đi.

Linh Nghiêm an Sĩ này là một vị kỳ hiệp đương đại, tuy đi khắp tứ hải, võ công cao tuyệt nhưng không bao giờ can thiệp vào bất kỳ cuộc xung đột nào trong võ lâm và ân oán giang hồ. Tuổi đã gần trăm mà trông như chỉ mới ngoài bốn mươi thôi.

Linh Nghiêm an Sĩ đi khỏi, Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:

- Được các vị chưông môn đạo hữu đề cử lão nạp chủ trì đại cục, hiện cấm địa đã hủy bỏ, chúng ta có thể vào được rồi.

Dứt lời, liền dẫn trước đi vào Ly Biệt Câu dưới sự yểm trợ của bốn vị cao tăng Thiêu Lâm, quần hào cất tiếng hô vang, cùng theo vào.

Trong dự liệu của Tuệ Giác đại sư và quần hào, Ly Biệt Câu tuy chưa kể được là đầm rồng hang hổ nhưng cũng chẳng phải nơi ra vào dễ dàng, nào ngờ thực tế khác hẳn, quần hào rầm rộ tiến bước không hề gặp bất kỳ cản trở nào.

Tiến vào sâu khoảng hơn nửa đường, phía trước hiện ra một khu rừng rậm rạp, che mất tầm nhìn của quần hào.

Tuệ Giác đại sư dừng bước ngoảnh lại nhìn ra sau, thấy người của các đại môn phái đều đã theo sau đến, bèn nhìn Kim Hà đạo trưởng nói:

- Đạo trưởng, Đại Nguyên giáo đã triệu tập toàn bộ lực lượng năm Cung tại đây mưu đồ đại cử, nhưng sao...

Đột nhiên, một tiếng la ngân vang, bóng người ló nhỏ từ trong rừng đi ra, ít nhất cũng hơn ba trăm.

Quần hào thấy kẻ địch xuất hiện, liền tức tản ra thành hình cánh nhọn Đồi bên cách nhau khoảng mười mấy trượng, những người hiện diện thấy đều là cao thủ có hạng, nhãn lực hơn người và lại dưới ánh trăng sáng, dĩ nhiên trông thấy rất rõ.

Lại một tiếng la vang lên, những người vừa xuất hiện từ trong rừng liền tách sang hai bên, tiếp theo lại có hơn ba mươi người từ trong rừng đi ra.

Ba mươi mấy người này chia làm năm tốp, mỗi tốp đều có một người cầm đầu đi trước, vượt qua đám đông hơn ba trăm người dừng lại. Sau tiếng la thứ ba, một lão nhân râu dài bông đai ngọc như một vị vương gia sải bước tiến ra trước hàng ngũ, hiên ngang đứng lại, theo sau là mười bảy mười tám nam nữ già trẻ.

Lão nhân râu dài quét mắt nhìn hàng ngũ bên quần hào, buông tiếng cười dài hệt như rồng hú.

Tuệ Giác đại sư chờ lão cười dứt, trầm giọng nói:

- Ôn Thiên Thành, tôn giá là người trong hoàng thất, không lo tận trung với quân vương, lại cam tâm cầu kết với bọn tà giáo mưu đồ tạo phản, làm hại võ lâm, hiện đồng đạo võ lâm thiên hạ đã vây chặt Ly Biệt Câu, nếu thức thời nên xuôi tay chịu trói thì hơn.

Lão nhân râu dài ôn Thiên Thành chẳng những không giận mà còn cười to nói:

- Đại hòa thượng nói hay lắm, kẻ thức thời phải là các vị mới đúng, không tin hãy nhìn quanh xem!

Tuệ Giác đại sư và quần hào nghe vậy giật mình, quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong lùm cây bụi cỏ cách khoảng hai ba mươi trượng đây những đốm sáng xanh rờn, không sao đếm xuể, hiển nhiên đó là mắt của các loài mãnh thú.

Thì ra ôn Thiên Thành này chính là giáo chủ Đại Nguyên giáo và kiêm là cung chủ Ma Thiết cung.

Lúc này lão thấy quần hào thấy đều lộ vẻ kinh ngạc, bèn nói tiếp:

- Bỏn giáo chủ hiện đã triệu tập hết toàn bộ lực lượng năm cung tại đây, chỉ chờ người của các đại môn phái chư vị đến, cùng mưu đại cử, khi đại cục ổn định, bỏn giáo chủ sẽ luận công ban thưởng, các vị sẽ hưởng vinh hoa phú quý bất tận.

Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt đánh giọng:

- Yêu ma quỷ quái sao thể làm nên đại sự. ôn Thiên Thành, tôn giá đã quá xem thường người trong võ lâm rồi. Những hào kiệt có mặt tại đây kẻ nào tham sống sợ chết, ham chuộng vinh hoa phú quý chứ?

ôn Thiên Thành vẫn không tức giận, thản nhiên nói:

- Nếu đại hòa thượng quả đúng là người như vậy thì đáng bội phục. Bỏn giáo chủ chẳng phải là khinh người, các vị tuy toàn là nhân vật bậc nhất trên giang hồ, nhưng chỉ cần bỏn giáo chủ một tiếng lệnh hạ, toàn thể các vị sẽ vào bụng hàng vạn hung trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, sống chết và vinh nhục, các vị hãy tự chọn lấy.

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tuệ Giác đại sư ha hả cười to, nói tiếp:

- Đa tạ giáo chủ đã chỉ điểm cho người lão nạp và mọi người sớm đã lựa chọn rồi, giáo chủ có lợi hại gì xin cứ...

- Ha ha! Lão hòa thượng, đó là các vị tự tìm lấy cái chết. Lệnh Hồ cung chủ, hãy cho họ thưởng thức Vạn Thú Trận của bổn giáo trước.

Một lão nhân thấp bé lưng gù đứng bên trái, tay cầm một cây địch bạc lập tức sải bước tiến ra.

Tuệ Giác đại sư lập tức nhận ra người này chính là Tam Điệp Ma Địch Lệnh Hồ Cao đã danh chấn giang hồ hồi ba mươi năm trước, hôm trước đã chịu nhục trong Huyền Đô cung, giờ gặp nhau không khỏi phùng lửa giận, cười khẩy nói:

- Lệnh Hồ thí chủ, ba mươi năm không gặp, thí chủ thần thái vẫn như xưa, chẳng ngờ lại làm tay sai cho tà giáo, thật là đáng tiếc.

Lệnh Hồ Cao không đáp, đưa địch bạc lên miệng thổi ngay.

Lập tức, tiếng thú gầm thét vang trời, chỉ thấy những đóm sáng xanh rờn đầy rẫy khắp sơn cốc, trong thoáng chốc đã vây đến gần.

Lúc này mọi người đều nhìn thấy rõ, những đôi mắt xanh rờn ấy là của hổ báo, mãnh xà và nhiều loài thú quái dị, thấy đều to lớn khác thường.

Trước cảnh tượng khủng khiếp ấy, dù người võ công cao cường đến mấy cũng phải kinh tâm động phách.

Kim Hà đạo trưởng vung phát trần nói:

- Tuệ Giác đại sư còn chưa phát động, chờ đến bao giờ?

Dứt lời, không chờ Tuệ Giác đại sư hạ lệnh, đã suất lĩnh Câu Tiết Nhị anh cùng cao thủ môn hạ hơn ba mươi người dẫn trước xông về phía cánh trái đội ngũ của Đại Nguyên giáo.

Bỗng một tiếng la ngân vang, Đại Nguyên giáo trên từ giáo chủ ôn Thiên Thành, hơn ba trăm người nhanh chóng khuất vào rừng rậm, đồng thời một hàng dã thú hung tợn từ trong rừng phóng ra, chân Kim Hà đạo trưởng lại.

Lúc này dã thú bốn phía cũng từ từ tiến đến quần hào, chúng nhe nanh múa vuốt trông hết sức khủng khiếp.

Thế nhưng, những dã thú này đều từng được huấn luyện đặc biệt, khi bao vây đến còn cách ba trượng bỗng dừng cả lại, gườm gườm nhìn quần hào, thủ thế sẵn sàng lao tới.

Ngay khi ấy, trong rừng bỗng vang lên một chuỗi cười dài, rồi thì ôn Thiên Thành với giọng đầy tự đắc nói:

- các môn phái hãy nghe đây, bổn giáo chủ vẫn chủ trương khoan dung độ lượng, để cho các vị suy nghĩ lần cuối cùng.

Liễu Tâm hòa thượng của Thiết Trúc tự vốn là người hèn nhát cơ hội, vừa thấy tình thế nguy nan liền quay sang Liễu Minh đại sư nói:

- Sư huynh, đệ thấy...

Liễu Minh đại sư nghiêm mặt:

- Sư đệ định thế nào?

Liễu Tâm đỏ mặt quay người đi, hướng về hai đệ tử tâm phúc là Minh Đạt Và Minh Chí, cùng mười mấy đệ tử Thiết Trúc tự nói:

- Tình thế bất đắc dĩ, các ngươi hãy theo ta...

Liễu Minh đại sư thấy sư đệ quả nhiên trở què, lòng xót xa khôn tả, không chờ y nói dứt, giận dữ quát vang, một chuồng bồ xuống.

Khoảng cách đã gần, xuất thủ lại nhanh, Liễu Tâm hự lên một tiếng ngã lăn ra đất, hiển nhiên thọ thương chẳng nhẹ.

Minh Đạt và Minh Chí không kịp cứu viện hung tâm bừng dậy, cùng tung mình bổ vào Liễu Minh đại sư.

Cùng trong lúc ấy, Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Diệu Hoàng của phái Cung Lai không sao dằn nổi nữa, buông tiếng quát vang, mười hai chiêu phi hoàn rít gió bay vào bầy thú. Đồng thời, đệ tử môn hạ hơn bốn mươi người cùng rút binh khí ra, cất tiếng hô vang, nhất tề lao vào bầy thú.

Tuệ Giác đại sư vừa thấy quân hào tự loạn chương pháp, khó thể ước thúc, vừa định tìm cách ngăn cản bỗng nghe tiếng địch diu dặt từ trong rừng vọng ra. Liền tức, bầy thú gầm vang như sấm rền, ồ ạt xông tới.

Thế là cuộc chiến giữa người với thú đã diễn ra. Tiếng người la hét, tiếng thú thét gầm vang động sơn cốc. Phen này theo Tuệ Giác đại sư tiến vào Ly Biệt Câu toàn là cao thủ bậc nhất của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Điểm Thương, Cung Lai, Câu Tiết, Nga Mỹ, Hoa Sơn và Nộ Giang. Hầu hết đều do chương môn nhân đích thân xuất lĩnh, có thể nói bao gồm hết tinh anh khắp thiên hạ.

Như vậy, đối phó với lũ độc trùng mãnh thú đầu thành vấn đề, nhưng lũ trùng thú trong Ly Biệt Câu bất cứ đã được huấn luyện đặc biệt, chúng hết sức tinh ranh và hung hãn, con trước ngã gục con sau tiếp tục lao tới, không chút khiếp sợ.

Tiếng rú thảm khóc vang lên liên hồi, máu chảy lênh láng, gió tanh nực nồng khiến trăng sao cũng lu mờ đi.

Chừng nửa giờ sau, người và thú đều có thương vong, nhưng thú càng giết càng nhiều, quân hào bị vây ở giữa đã dần đuối sức.

Dưới sự yểm trợ của bốn đại chủ trì Không Minh, Không Huyền, Không Tĩnh và Không Tâm, Tuệ Giác đại sư tả xung hữu đột, tuy giết rất nhiều độc trùng mãnh thú nhưng vẫn không sao thoát khỏi vòng vây vị Chương môn chí tôn phái võ lâm này mắt thấy đệ tử các đại môn phái thảm tử, bất giác ngửa mặt than:

- Y trời đã vậy, sức người đành chịu...

- Đại sư hà tất nản lòng như vậy!

Vô Ưu thượng nhân trong lúc nói đã cùng Thái Hư thượng nhân sóng vai xông tới, chưởng pháp lưu hỏa thuần thanh liên tiếp đánh chết gần chục mãnh thú, mở ra một khoảng trống, tiến đến gần khu rừng.

Tuệ Giác đại sư liền phán chấn tinh thần, nghĩ nếu có thể tiến được vào rừng, cục thế có lẽ sẽ đổi khác, liền tức vung động song chưởng cùng chủ trì bốn viện hiệp sức với hai đạo trưởng Vô Ưu và Thái Hư thi triển tuyệt học, thoáng chốc lại giết thêm hai mươi mấy con dã thú, mắt thấy đã sắp đến gần bìa rừng.

Bầy dã thú không ngăn nổi liên thủ hợp kích của bảy cao thủ tuyệt đỉnh, lục tục lui sang hai phía.

Nào ngờ ngay khi ấy, trong rừng bóng người nhấp nhóang, liên tiếp phóng ra năm người đầu đội mũ trụ vàng che mặt, y phục khác nhau, tay cầm trường kiếm và đoản kích.

Chỉ qua khinh công năm người từ lúc trong rừng phóng ra cũng đủ biết họ đều có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng vì mũ trụ che mặt không sao nhận ra được họ là ai.

Tuệ Giác đại sư vội nói:

- Các vị hãy cẩn thận!

Vừa dứt lời, một người áo xanh tay cầm đoản kích dẫn đầu đã lao đến, chẳng nói một lời, liên tiếp ba kích đã nhanh như chớp đâm tới.

Thân thủ thật lợi hại, Tuệ Giác đại sư phải liên tiếp thay đổi ba môn thân pháp mới miễn cưỡng tránh khỏi thế công hung hiểm của đối phương.

Thế là, Vô Ưu thượng nhân đón lấy một người áo đen sử dụng đoản kiếm, Không Huyền với Không Tịnh và Không Tâm mỗi người đón lấy một người áo xanh sử dụng trường kiếm, Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư đứng bên lược trận.

Lúc này trong cốc đã hình thành hai nhóm thăm sát, một do Kim Hà đạo trưởng với Võ Đang chưởng môn Thanh Huyền đạo trưởng lãnh đạo cùng các cao thủ các đại môn phái ác chiến với mãnh thú, một do Tuệ Giác đại sư suất lĩnh bốn tăng hai đạo, triển khai cuộc chiến giữa người với thú.

Đôi bên giao thủ trong năm mươi chiêu chưa phân thắng bại, nhưng sau năm mươi chiêu thì nhóm tăng đạo đã lâm vào thế hạ phong, lần hồi chỉ còn có thể chống đỡ, không còn khả năng hoàn thủ nữa.

Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư tuy rất nóng lòng lo lắng nhưng thấy bầy mãnh thú đang đứng gờm bên cạnh, muốn xuất thủ trợ giúp nhưng lại sợ lũ súc sanh thừa cơ đột kích nên cũng đành là suông mà thôi.

Ngay trong lúc tình thế càng lúc càng nguy cấp, đột nhiên một hồi tiếng huýt vang vọng sơn cốc, như không phải một người phát ra mà có cả nam lẫn nữ, hết sức quái dị và lạnh lốt.

Lạ thay, bầy độc trùng dã thú hung tợn vừa nghe tiếng huýt ấy, lập tức lục tục thoái lui, thoáng chốc đã bỏ chạy mất dạng.

Liên sau đó, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm ủa vào, đi đầu là một thiếu niên áo xanh rất anh tuấn, theo sau là chín thiếu nữ xinh đẹp như hoa.

Người của các đại môn phái đang lúc nguy cấp bỗng có tiếng huýt xua tan bày thú dữ, thấy đều hết sức kinh ngạc.

Nhưng chưởng môn nhân các đại môn phái không ai nhận ra chàng thiếu niên áo xanh, vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống này là ai?

Thiếu niên áo xanh phóng mắt nhìn, thấy bên khu rừng đằng xa có mười mấy người đang kịch chiến, bèn ngoảnh ra sau chín thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Các vị tỷ muội hãy đến kia xem thử có phải các vị Tuệ Giác không?

Chín thiếu nữ liền tức tung mình lướt đi như tia chớp khiến người của các đại môn phái nhìn đến sững sờ.

Thiếu niên áo xanh lại khoác tay với hơn hai trăm hào kiệt theo sau, dàn thành hàng ngang, đối mặt với người của các đại môn phái.

Sau đó, thiếu niên áo xanh mặt lạnh như tiền bước đi về phía đội ngũ các vị hòa thượng Thiết Trúc tự, trầm giọng nói:

- Tại hạ chính là Âu Dương Thu, lúc trong thành Vân Long đã thề ba năm sau huyết tẩy Thiết Trúc tự, nay thời gian chưa đến nhưng các vị đã đến đây, sẵn tiện...

Khi Liễu Minh với Liễu Tâm xảy ra xung đột nội bộ đã tử thương mấy người, sau đó Minh Đạt và Minh Chí đã bị độc trùng cắn phải, Liễu Minh đại sư tuy kịp thời ngăn chặn Liễu Tâm bội phản nhưng bản thân cũng đã thọ trọng thương ngã xuống.

Lúc này hơn ba mươi cao thủ còn lại vừa nghe thiếu niên áo xanh có mục đích đến tầm thù và buông lời ngạo mạn, chẳng xem Thiết Trúc tự ra gì, liền cất tiếng hô vang, cùng xông tới bao vây Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu cười to nói:

- Tốt lắm, vậy khỏi phải phí thời gian.

anh vàng chớp ngời, Hàn Mai Kiếm đã rút ra cầm tay, không chờ tăng đến gần, người như gió cuốn, kiếm tựa tia chớp, đã xuất thủ tấn công trước.

Chàng vừa xuất thủ đã thi triển Hàn Mai Kiếm Pháp vừa mới luyện thành, người của các đại môn phái chưa kịp hiểu ra cơ sự, chỉ thấy ánh vàng lấp loáng, tiếng rú thảm liên hồi, ba mươi mấy hòa thượng Thiết Trúc tự đầu đã lia khỏi cổ, ngã gục trong vũng máu, chỉ có một mình Liễu Tâm bởi trọng thương nên chưa bị giết và đó cũng là Âu Dương Thu có ý để lại mạng sống cho y.

Người của các đại môn phái thấy kiếm pháp của Âu Dương Thu quá ư thần kỳ, thật chưa từng nghe thấy trong võ lâm, thấy đều bất giác rợn người khiếp hãi.

Thế là bọn dâm tăng Thiết Trúc tự gieo ác đã gặp ác báo, từ giả cõi đời trong Ly Biệt Câu.

Âu Dương Thu đang khi chưa nguôi sát khí, bỗng nghe tiếng ám khí rít gió vang lên bên tai, bất giác giật mình, chỉ thấy ba chiếc phi hoàn màu bạc theo hình tam giác từ ngang bên bay đến, vội thoáng thụp người, Hàn Mai Kiếm trong tay thi triển chiêu Mật Vân Bất Vũ (mây dày không mưa), chỉ nghe keng keng ba tiếng, ba chiếc phi hoàn bị đánh bật, rồi thì người như tên bắn, kiếm như tia chớp lao vào hàng ngũ các đại môn phái.

Chỉ nghe soạt một tiếng, một người đã bị chẻ đôi ngã vật xuống.

Quần hào sau một thoáng kinh hoàng, định thần nhìn kỹ, người chết chính là Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Diệu Hoàng của phái Cung Lai và Âu Dương Thu sớm đã phi thân ra ngoài.

Thì ra khi Âu Dương Thu báo ra danh tánh, Tô Diệu Hoàng đã âm thầm giới bị, đến lúc thấy Âu Dương Thu trong chớp mắt đã hạ sát hơn ba mươi hòa thượng Thiết Trúc tự lòng càng thêm kinh hoàng, bèn thừa lúc chàng không đề phòng, ném ra ba chiếc phi hoàn mà y đã cậy thành danh, định nhất cử trừ diệt chàng.

Nào ngờ Âu Dương Thu lúc này đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, nhanh tay lẹ mắt, chẳng những dễ dàng đánh rơi ám khí mà còn nhanh chóng phát hiện kẻ ám toán chính là người đã bức bách chàng rơi xuống đầm nước trong Nhạn Lạc Giản, liền tức búng sát cơ, một kiếm bổ đôi Tô Diệu Hoàng.

Trước võ công quá ư thần kỳ của Âu Dương Thu, người của chín đại môn phái thấy đều kinh hồn khiếp vía, im thinh thít như ve sầu mùa đông.

Phái Cung Lai tuy có đến mấy mươi cao thủ hiện diện, nhưng thấy đều kinh khiếp trước thần oai của Âu Dương Thu, không một ai dám đứng ra báo thù cho Tô Diệu Hoàng.

Âu Dương Thu sau khi hạ sát Tô Diệu Hoàng, chú mắt nhìn về phía ngoài bìa rừng rồi phi thân nhanh như chớp đến đó.

Lúc này cuộc chiến ở ngoài bìa rừng đã ngưng, năm người đội mũ trụ vàng đã lui vào rừng khi chín thiếu nữ xinh đẹp đến nơi.

Tuệ Giác đại sư thấy Âu Dương Thu cùng chín vị cô nương suất lĩnh quần hào Vân Quý đến kịp lúc khiến bày thú dữ khiếp sợ lui đi, đang khi vui mừng bỗng thấy Âu Dương Thu mặt đầy sát khí phi thân đến trước mặt, thoáng giật mình nói:

- Âu Dương thí chủ...

Âu Dương Thu vừa nhìn thấy Không Minh đại sư đang đứng bên Tuệ Giác đại sư, liền vung kiếm nói:

- Đại sư có còn nhận ra Âu Dương Thu đã rơi xuống đầm nước trong nhạn Lạc Giản này không?

Không Minh đại sư mặt nghiêm nghị nói:

- Đâu chỉ nhận ra mà thôi, mà lúc bấy giờ lão nạp cũng đã quả quyết là tiểu thí chủ hẳn gặp hung hóa kiếp và có kỳ ngộ. Hôm nay tiểu thí chủ nhắm vào lão nạp tâm thù, nhưng...

Đột nhiên, tiếng địch thánh thót từ trong rừng vọng ra, Âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Đại sư, trong rừng có phải Tam Điệp Ma Địch Lệnh Hồ Cao không vậy?

Tuệ Giác đại sư gật đầu, chưa kịp đáp bỗng nghe tiếng la hét vang động sơn cốc, bất giác sững sờ, quét mắt nhìn, thì ra những hào kiệt Vân Quý đã với người của các đại môn phái tàn sát lẫn nhau, lắc đầu thờ dài nói:

- Xem ra trận hào kiếp võ lâm này khó thể tránh khỏi rồi.

Lão hòa thượng vừa dứt lời bỗng nghe tiếng tiêu lãnh ló từ trên không vọng xuống, trong lúc mọi người ngạc nhiên, trước mặt đã hạ xuống một lão ni tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, một cây ngọc tiêu đang đưa lên miệng thổi.

Tư Đồ Thuần mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ!

Đoạn co chân quỳ xuống, dập đầu vái lạy.

Ngay lúc ấy, tiếng địch trong rừng bỗng ngưng bật, lão ni tiếng tiêu cũng dứt, hai phe quân hào đang ác chiến cũng dừng tay lui ra, nhưng đôi bên cũng đã thương vong hơn năm mươi người.

Lão ni ra hiệu bảo Tư Đồ Thuần đứng lên, không màng đến những người trước mặt, lạnh lùng nói:

- Ngọc Tiêu Thần Ni đã có mặt, Lệnh Hồ Cao nếu không rời khỏi đây ngay, chớ trách ngọc tiêu vô tình, lấy mạng ngươi tức khắc.

Danh hiệu Ngọc Tiêu Thần Ni vừa thốt ra, quần hào hiện diện thấy đều giật mình sững sờ, vội tiến tới thi lễ.

Nhưng ngọc Tiêu Thần Ni chẳng màng đến họ, chỉ liếc mắt nhìn vào rừng, với giọng lạnh nhạt nói:

- Lệnh Hồ Cao đã bỏ đi rồi. Thuần nhi hãy tự bảo trọng, sư phụ đi đây!

Rồi thì người như tia chớp, loáng cái đã mất dạng.

Tư Đồ Thuần hướng lên trời vái một lạy, lẩm bẩm như nói một mình:

- Tính sư phụ quái lạ như vậy đó, nói đi là đi...

Tuệ Giác đại sư thờ dài nói:

- Thật không ngờ vị thần ni hồi trăm năm trước này vẫn còn khoẻ mạnh ở trên đời, nếu không nhờ lão nhân gia ấy đến kịp lúc, dưới Tam Điệp Ma Địch của Lệnh Hồ Cao, không biết là sẽ có bao nhiêu oan hồn nữa.

Âu Dương Thu chú mắt nhìn vào rừng đoạn sỏi bước đi vào.

Tuệ Giác đại sư vừa định cất tiếng hỏi, chỉ thấy hai nhóm hào kiệt do Kim Hà đạo trưởng với Trường Tôn Sở suất lĩnh đã đi đến gần.

Lúc này chín vị cô nương đã đi theo Âu Dương Thu vào trong rừng. Tuệ Giác đại sư thấy Kim Hà đạo trưởng với đại đệ tử của chương môn Võ Đang là Du Long Nhất Kiếm Tạ Thương Lan hai người sắc mặt khác lạ nhưng lúc này cũng chẳng có thời gian mà để ý đến.

Đại hòa thượng sợ Âu Dương Thu với chín vị cô nương gặp bất trắc, bèn bàn với Vô Ưu thượng nhân một hồi, sau đó vẫn chia hai phe Hải Long hào kiệt làm hai nhóm, từ hai phía tiến vào rừng.

Nào ngờ khu rừng này không rộng lắm, chưa đầy một khắc đã băng qua rồi.

Sau đó, khi hai nhóm họp họp, chỉ thấy mười mấy bóng người thân pháp nhanh khôn tả đang phóng đi sâu vào sâu trong cốc, chẳng giống một người nào của Đại Nguyên giáo.

Tình trạng này cũng có thể đoán biết là ôn Thiên Thành hẳn vì khiếp sợ Ngọc Tiêu Thần Ni bỏ chạy, độc trùng mãnh thú lại bị xua tan, nên đã triệt quân vào sâu trong sơn cốc. Âu Dương Thu với các nữ kiệt đang đuổi theo.

Tuệ Giác đại sư khoác tay áo nói:

- Đừng để cho bọn Đại Nguyên giáo thoát khỏi một người nào, chúng ta tiếp ứng mau!

Đoạn người như một cách chim đen, dẫn trước lướt đi.

Quần hào lần lượt nối tiếp theo sau. Đột nhiên, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, rồi thì khắp bốn phía lửa đỏ bốc lên ngút trời.

Đột biến ấy khiến quần hào bất giác giật mình chững bước, đưa mắt nhìn quanh, thấy đều kinh hoàng thất sắc. Thì ra cả Ly Biệt Câu đã bị hỏa dục nổ cháy, lửa đỏ ngùn ngụt, chỉ chốc lát đã trở thành biển lửa.

Xem ra trong Ly Biệt Câu đã được chôn hỏa dục dưới đất trừ trước, lửa không có gió mà lan đi rất nhanh, vòng lửa dần thu hẹp, chỉ trong chốc lát quần hào đã không còn thoái lui được nữa, đứng tùm tùm vào nhau kinh hoàng khôn xiết.

Mấy trăm người của các đại môn phái mai phục ở trên ngọn núi hai phía, mắt nhìn trong Ly Biệt Câu lửa cháy rừng rực, trong lúc kinh hoàng đã bị độc trùng mãnh thú sợ lửa từ trong chạy ra tấn công, phần thương vong, phần bỏ chạy tán loạn.

Tuệ Giác đại sư thấy tình thế nguy cấp, bản thân với vài lão hữu võ lâm tuy có thể bằng vào tuyệt kỹ xông qua vòng lửa đỏ nhưng đại đa số quần hào chắc chắn sẽ táng mạng.

Lão thiên sư nghĩ đến đó, bất giác bị phần ngập lòng, ngửa cổ than:

- Thật không ngờ ôn Thiên Thành lại độc ác đến vậy, xem ra số trời đã định, trận kiếp nạn võ lâm này sức người khó thể vãn hồi...

Ngung chốc lát, với giọng vô vàn xót xa nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta đã tính sai một nước cờ để khiến mắc lừa ôn Thiên Thành, lão nạp thật tội lỗi tày trời, các vị đồng đạo võ lâm xin cứ tự tìm cách thoát thân đi thôi!

Bốn vị cao tăng chủ trì bốn viện trong Thiếu Lâm Tự thấy chương môn nhân định hy sinh bản thân, thấy đều kinh hãi tột cùng, lén lút bàn tính một hồi, thừa lúc Tuệ Giác đại sư không đề phòng, cùng cấp lấy lão thiền sư xông qua biển lửa, phi thân lên núi.

Hãy nói về Âu Dương Thu với chín vị cô nương đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, sau khi vào trong rừng, thấy người của Đại Nguyên giáo đã rút đi hết, bèn vội đuổi theo.

Lát sau đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, nhác thấy dưới hàng chữ Ly Biệt Câu cam địa võ lâm có một cửa đá đang chuyển động sắp khép lại Chàng chợt động tâm nói:

- Các vị tỷ muội, chúng ta hãy hợp sức đẩy mở cửa đá này!

Thời gian cấp bách, mười người lập tức cùng lúc tung ra một chương, “âm” một tiếng vang rền, cánh cửa đá vỡ nát, cửa động hiện ra.

Âu Dương Thu với chín vị cô nương lệ làng tung mình vào, trong động hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng kẻ địch. Mọi người phóng đi hồi lâu, không phát hiện địch tung mà cũng chẳng tìm được nơi tận cùng.

Âu Dương Thu chợt động tâm, thầm nhủ:

- Ly Biệt Câu này cách Nhạn Lạc Giản một ngọn núi, chẳng lẽ mình đã vào đến Nhạn Lạc Giản rồi sao?

Nghĩ vậy, càng phóng đi nhanh hơn, lát sau đã cùng chín nàng tiến vào một đường hầm chật hẹp. Ngay khi ấy, bỗng phía sau vang lên mấy tiếng rền rĩ, vội ngoảnh lại nhìn, đường hầm vừa đi qua đã bị vách đá bịt kín.

Âu Dương Thu với chín vị cô nương cả kinh vội phóng nhanh đi vào trong đường hầm, vượt qua hơn hai mươi trượng, trước mắt bùng sáng, đã tiến vào một thạch động khác.

Khi Âu Dương Thu cùng chín vị cô nương ra khỏi thạch động, phóng lên đèo khô có giao long ngàn năm trước kia, chỉ nghe trong Nhạn Lạc Giản tiếng người la hét vang trời, dường như lại có người động thủ ở đó vậy.

Thì ra Tuệ Giác đại sư sau khi được bốn vị tăng viện chủ dìu lên trên núi, điểm lại nhân số thoát ra khỏi biển lửa, chỉ còn mấy mươi cao thủ các đại môn phái, ngoài ra đều táng thân trong lửa đỏ.

Lão thiền sư thấy vậy, nước mắt tuôn trào, xót xa thở dài nói:

- Thật không ngờ tinh anh võ lâm thấy đều bị ôn Thiên Thành ám toán táng thân tại đây, ôi...

Vô Ưu thượng nhân không chờ Tuệ Giác đại sư dứt lời, bỗng như một cánh hạc to lao thẳng xuống núi.

Những cao thủ còn lại trên núi chú mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong Nhạn Lạc Giản dưới núi bóng người ló nhỏ, Vô Ưu thượng nhân đã động thủ ác chiến với bọn Đại Nguyên giáo.

Quần hào thấy đều bị phần ngập lòng, cùng cất tiếng hét vang, lần lượt tung mình xuống núi.

Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành suất lĩnh thuộc hạ năm cung khoảng hơn bốn trăm cao thủ nam nữ, vừa định rời khỏi Nhạn Lạc Giản thẳng tiến đến thành Vân Long, triệu tập toàn bộ lực lượng đại cử tạo phản, đột nhiên từ trên núi phóng xuống mấy mươi cao thủ hung mãnh như hô báo, bất giác giật mình sững sốt, chú mắt nhìn, thì ra là người của các đại môn phái.

Đôi bên vừa mới giáp chiến bỗng lại nghe một hồi tiếng huýt vang, mười bóng người từ trên trời giáng xuống, gia nhập vào vòng chiến.

Mười người ấy thân pháp trác tuyệt như thiên thần giáng thế khiến hai phe đang kịch chiến đều kinh ngạc dừng tay.

Tuệ Giác đại sư định thần nhìn, chính là Âu Dương Thu với chín vị nữ kiệt, lòng mừng khôn xiết, tinh thần phấn chấn, cũng chẳng rảnh chào hỏi, tiếp tục xuất thủ đối địch.

Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên một chuỗi cười dài rồi thì ba bóng người nối tiếp nhau hạ xuống, trước tiên là một lão nhân áo đen râu dài phủ ngực và tay cầm đoản kiếm, theo sau là hai người khổng lồ thân cao trượng hai, trong số một người dưới nách có cặp một nữ nhân áo xanh.

Thế là cuộc chiến lại tạm ngưng.

Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, liền tức ra lệnh chúng thuộc hạ dàn thành hình vòng tròn, bao vây quần hào vào giữa.

Lão nhân áo đen quét mắt nhìn mọi người, ra chiều hết sức đắc ý cười nói:

- Âu Dương Thu, cơ hội báo đáp cho lão phu của ngươi ở ngay trước mắt, còn chưa mau lấy mạng họ đi?

Âu Dương Thu đang bị năm người đội mũ trụ vàng bao vây, nghe vậy như được thánh chỉ, Hàn Mai Kiếm trong tay liền tức thi triển tuyệt chiêu của Hàn Mai Kiếm Pháp trong Hàn Mai Bí Kíp, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, phủ trùm cả năm người đội mũ trụ vàng.

ôn Thiên Thành sững sốt, chưa kịp cất tiếng hỏi lão nhân áo đen đã thấy máu văng tung tóe, năm người đội mũ trụ vàng võ công siêu tuyệt thấy đều bị bảo kiếm của Âu Dương Thu chém ngang lưng thành đôi, chết không kịp rên lên một tiếng.

Âu Dương Thu đang khi chưa biết năm người vừa bị mình hạ sát là ai, chỉ thấy Trường Tôn Sở và Tư Mã Thiển Như đi nhanh về phía thi thể năm người ấy.

Thái Hư thượng nhân nhìn Âu Dương Thu cười gằn nói:

- Nghịch đồ, ngươi đã giết chết Võ Lâm Lục Kiệt rồi!

Âu Dương Thu sùng sốt:

- Sư phụ, ai là Võ Lâm Lục Kiệt vậy?

- chính là Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm!

Âu Dương Thu bàng hoàng như sấm nổ ngang tai, lòng chẳng rõ là mùi gì.

Lúc này một người khổng lồ đứng sau lão nhân áo đen đã bức lui Vô Ưu thượng nhân. Lão nhân áo đen cười to nói:

- Ôn Thiên Thành, ngươi lợi dụng lão phu chế tạo Ly Hồn Tán, lão phu lợi dụng ngươi báo thù cho lão phu, hai ta không ai nợ ai. Năm xưa đại hội trên kim đỉnh Cửu Hoa Sơn là do chương môn Thiếu Lâm lão trọc Liễu Trần chủ trì, nay rất tiếc là lão đã chết nhưng Tuệ Giác đại sư có mặt tại đây cũng kể như thay thế. Lời thề của lão phu năm xưa là giết chết Võ Lâm Lục Kiệt với những người trong các đại môn phái mà không cần lão phu phải đích thân động thủ...

Âu Dương Thu nghe vậy, biết mình đã bị lợi dụng để khiến tay nhuốm máu tanh, bất giác tức giận quát:

- Lão tặc, im ngay!

Đồng thời tung mình như tia chớp lao bỏ vào Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần. Nhưng một người khổng lồ tay không đã lướt tới vung tay chộp vào bảo kiếm của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu bảo kiếm thi triển Lục Quán Sơn Nhạc trong tiếng rú thảm khốc, người khổng lồ Miêu Hỏa Nô đã thủng ngực và bụng, ngã vật xuống đất.

Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần quát:

- Âu Dương Thu, ngươi có muốn mẫu thân ngươi sống hay không?

Lão vừa dứt lời, gã khổng lồ còn lại Miêu Hỏa Lỗ đã bỏ một chương vào người đàn bà áo xanh dưới nách, vung tay ném đi.

Cơ hồ cùng trong một lúc, Tư Mã Thiên Như bỏ thi thể phụ thân xuống, với Tiểu Thúy phi thân lên đón lấy người đàn bà áo xanh, cùng cất tiếng gọi!

- Sư phụ!

- Mẫu thân!

Nhưng người đàn bà áo xanh chỉ yếu ớt gọi:

- Thu nhi! Thúy nhi! Thiên nhi!

Rồi ngoẹo đầu sang bên từ giã cõi đời.

Miêu Hỏa Lỗ sau khi ném người đàn bà áo xanh, người chưa xê dịch được hai bước đã bị Âu Dương Thu phi thân đến một kiếm chém bay đầu.

ôn Thiên Thành thấy thiếu niên áo xanh này võ công cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, cân nhắc tình thế, liệu khó thể giành được thắng lợi, bèn bấm bụng ra lệnh các cao thủ đứng phía sau cùng lui c động thủ.

Một người áo xanh đội mũ trụ vàng được trước liền tức vung động trường tiên trong tay, với chiêu Khô Thụ Bàn Đẳng (dây leo quấn cây khô) quét vào Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu kinh hãi gọi:

- Phụ thân...

Bóng lục nhấp nhóang, người áo xanh chưa thi triển hết một chiêu đã đầu lia khỏi cổ, tiếp theo là một lão bà tóc bạc và một thiếu nữ áo lục cũng rú lên thảm khóc, đầu một nơi, mình một ngã.

Thì ra Tiểu Thúy bởi mẹ chết, đau lòng đến mức cơ hồ điên loạn, trong thoáng chốc đã liên tiếp hạ sát ba người.

Âu Dương Thu đi đến bên thi thể người áo xanh, lấy mũ trụ ra, toàn thân run rẩy, suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Tiểu Thúy liên tiếp giết ba người, lửa hận chưa nguôi, đi bên bên Âu Dương Thu nói:

- Ca ca sao thế này?

Âu Dương Thu nói như nấc:

- Mọii mọii... đã giết chết phụ thân... của chúng ta rồi!

- Thiên Tàn Tử, Địa Khuyết Phu, năm xưa vì nhất thời từ bi đã gieo nên trận hào kiếp võ lâm này, giờ lấy cái chết...

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy sư phụ và sư bá chưa dứt lời đã cùng vung chưởng bổ xuống Thiên Linh Cái vỡ sọ ngã xuống.

Tam âm Sư Hồn Bộc Thần thấy vậy, buông tiếng cười vang đầy đắc ý ôn Thiên Thành đang khi bàng hoàng, bỗng bị Tư Đồ Lô Minh đứng phía sau vung chưởng bổ vào hậu tâm, ụp một tiếng phún ra một vòi máu xa mấy thước, đâm đầu xuống đất đá chết ngay tức khắc.

Tư Đồ Lô Minh tháo mặt nạ xuống, hiện ra một gương mặt từ bi, mày thanh mục tú, nhìn Bộc Thần trầm giọng nói:

- Người khoan vội đắc ý, hãy xem kẻ này là ai?

Bộc Thần cười ha hả:

- Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh, khá khen người quý kẻ đa đoan, giết chết Tư Đồ Lô Minh, mạo danh thay thế tiềm phục trong Đại Nguyên giáo, khôn khéo không để bại lộ, nhưng người cũng khó thể thoát chết.

Đồng thời đã vung tay, đoản kiếm bay đi như tia chớp.

Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh là một trong Nhị Phi khi xưa và cũng là người duy nhất còn lại trong Võ Lâm Lục Kiệt, dĩ nhiên võ công chẳng phải tầm thường. Chỉ thấy ông người vẫn đứng yên, vai không động đậy, vút vút vút! Ba phi kiếm dài một thước đã rời tay bay Thanh kiếm thứ nhất cản rơi đoản kiếm của Bốc Thần, hai thanh thứ nhì và thứ ba chia ra một trên một dưới, nhanh như chớp nhắm vào thượng bàn và hạ bàn Bốc Thần.

Bốc Thần xoay người tránh khỏi thanh kiếm thứ nhì nhắm vào yết hầu nhưng thanh kiếm thứ ba đã trúng vào đùi lão.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Âu Dương Thu tung mình lao đến, với thủ pháp nhanh như chớp tóm lấy Bốc Thần vừa định đào tẩu, trở kiếm vào ngực lão nói:

- Kể từ đêm nhà họ Âu Dương bị gặp thảm biến, tất cả về Âu Dương Thu này đều là do lão đạo diễn phải không?

Bốc Thần thản nhiên cười to:

- Đâu chỉ có vậy, mạo danh phụ thân người mời các đại môn phái tụ hội tại Thất Lạc cốc cũng chính là lão phu, ha ha ha...

Âu Dương Thu một kiếm đâm xuống, Bốc Thần mặt không đổi sắc, mỉm cười lia khỏi cuộc đời. Bọn thuộc hạ Đại Nguyên giáo thấy đại thể đã mất, vừa định bỏ chạy, Âu Dương Thu đã buông tiếng quát vang, với chín vị cô nương cùng lúc xuất thủ, ánh kiếm loang loáng, máu tươi văng bắn tứ phía. Mười người đã luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ đều mang nặng huyết thù, sau một hồi tàn sát, bọn Đại Nguyên giáo từ trên đến dưới không còn một ai sống sót.

Lúc này trời đã gần sáng, vàng trăng đã lặn xuống phương tây, sao thưa mờ nhạt. Âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía Ly Biệt Câu, chỉ thấy trong khói lửa mịt mù dường như có một số đông người đang từ từ đi đến. Chàng vừa định tiến tới xem thử có phải những hào kiệt Vân Quý hay không, bỗng nghe một tiếng a Di Đà Phật, Tuệ Giác đại sư đã lướt đến trước mặt nói:

- Thí chủ tội nghiệt đầy mình, hãy kịp thời dừng lại hậu tu kiếp sau!

Âu Dương Thu ngẩng người:

- Đại sư nói sao? Tại hạ tội nghiệt đầy mình ư?

Chàng chẳng thèm nhìn lão thiền sư, cười khẩy nói tiếp:

- Trong trăn hào kiếp này bao hàm biết bao âm oán tình thù, và kẻ gây ra trận kiếp nạn này thật sự là ai? Các vị đại môn phái có ai dám đứng ra nói một lời công đạo. Hai vị ân sư của tại hạ vì chịu trách nhiệm với lương tâm mình đều đã tự tuyệt tại chỗ, các vị tự xưng là danh môn chánh phái, lại tự tạo thế cho bản thân, nhưng những kẻ thật sự bị hại vẫn là bọn hậu sinh vẫn bồi này đây, muội muội cùng cha khác mẹ của tại hạ đã chính tay giết chết phụ thân, lỗi lầm ấy phải trách ai đây?

Chưởng môn nhân các đại môn phái bị chàng nghiêm khắc trách cứ, thấy đều cúi đầu lặng thinh, Tuệ Giác đại sư vẫn không ngừng tuyên phạt hiệu.

Âu Dương Thu lại cao giọng nói:

- Tại hạ vì kế thừa chí hướng của tiên phụ, quyết định trùng tu Hàn Mai Kiếm và chuyên can thiệp những chuyện bất bình trong khắp thiên hạ, nhất là đệ tử phái Thiếu Lâm, nếu còn vi phạm dâm giới, tại hạ sẽ cắt đầu họ treo ngay trước cửa Đại Hùng Bảo Điện của Thiếu Lâm Tự, nếu các vị không phục, có thể đi triệu tập thêm nhân lực đến Hàn Mai bảo tìm tại hạ...

Âu Dương Thu khoác tay, chín vị cô nương có bảy nàng cũng thi thề, theo sau Âu Dương Thu với những bước chân trĩu nặng theo đường núi đi về phía Hàn Mai bảo. Ly Biệt Câu đã bị chất nổ san bằng, Đại Nguyên giáo đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng chốn giang hồ có thể thật sự bình yên từ đây chăng?

Hết